

אבא היה ציוני. וציונות לגבי דידו, פירושה עליה לארץ-
ישראל והתנחלות בכפר. לכך שאף וזאת הגשים.
עיסוקו של אבא בהוראה. ושפת ההוראה — עברית.
וכי יכול להיות אחרת לגבי ציוני שכמותו? בעיר יקטרי-
נוסלב בה התגוררו הורינו, היתה להם ספריה עברית גדולה
שעמדה לרשות כל שוחרי שפת עבר בעיר.
לימים הוזמן אבא לעיר יליץ לנהל שם בית-ספר עברי
אשר נקרא, באותם ימים, "חדר-מתוקן".

יליץ, עיר גדולה מחוץ לתחום המושב. יהודים שהורשו
לשבת בה היו רק בעלי מקצועות חפשיים, סוחרים גדולים
או בעלי מלאכה. היתה שם תנועת חובבי-ציון והוחלט
על לימוד השפה העברית ואז נפתח החדר-מתוקן ואבא,
כאמור, הוזמן להיות מנהלו. אך כדי לקבל אשרת ישיבה
בעיר, הוצרך ללמוד מקצוע כלשהו. הוא בחר בכריכת
ספרים. אולי, משום שהיה חובב ספרים וביתו היה תמיד
מלא בהם. אגב, הוא היה כורך ספרים מעולה ועשה עבודתו
במירב הדיוק וההקפדה, גם זאת אולי בגלל יחסו לספר.
ואם אמנם רכש מקצוע זה רק לשם קבלת זכות ישיבה
ביליץ — המשיך לעסוק בכך, בשעות הפנאי, גם כאן בארץ.
זכורים לי עדיין כלי עבודתו: מכבשים, סכין עגולה דמויית
תקליט קטן וידית בטבורו; חדה מאוד היתה הסכין ובה
היה חותך, מעגל ומחליק את הדפים ומעביר אחר-כך באצ-
בעותיו לוודא אם אמנם הוחלקו כראוי. יתכן שאת רוב
ספריו, והם היו רבים מאוד, כרך בעצמו. היתה לו חולשה
לצבע התכלת ורבים מספריו היו מכורכים בבד תכלת עם קי-
שוטי זהב. זכורות לי פיסות הזהב הדקיקות מאוד עד כי
הוצרך לסגור את החדר כמעט הרמטית שעה שעסק בהם,